

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥΪΛ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΔΟΥΛΕΜΠΟΡΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΑΛΙΣΤΑ!.. είπε η μικρή κρεολή. Είπε Μαυρός ο Μαορί, και με τόν Φιρμόν, όλο και για την 'Αφρική μιλούσαν. Δεν μ' αφήνανε όμως να μένω μέσα στην κάμαρα όταν μιλούσαν.

—Ξέρεις να μου πής, Ζαίρα, πόσος καιρός πέρασε από την τελευταία επίσκεψη του Μαορί, ως την ημέρα που πέθανε ο Φιρμόν;

—Αυτό δεν τ' ξέρω, κύριε Χόλμς. Θυμάμαι όμως ότι όταν ήρθε για τελευταία φορά εδώ ο Μαορί, ο γέρο-Φιρμόν μου είπε να τους αφήσω μόνους κι' εγώ έφυγα μέσα απ' την κάμαρα. "Όταν όμως γύρισα, ύστερα από κάμποση ώρα, βρήκα τον γέρο-Φιρμόν νεκρό! Κι' ενώ δεν είχα άκουςι ούτε βήματα, ούτε κανέναν άλλο θόρυβο, ο Μαορί ήταν φευγάτος!..

Ο Σέρλοκ Χόλμς προχώρησε τότε κοντα στον τοίχο κι' άφου ξεκρέμασε από μια πανοπλία ένα βέλος και τ'ο εξέτασε, με μεγάλη προσοχή, είπε στο βοηθό του:

—Χάρρυ, αυτό εδώ τ'ο βέλος είναι όπλο των αγρίων πολεμιστών Μαορί. Δεν βρισκείται δε πλέον καιρό εδώ μέσα, γιατί, καθώς βλέπεις, δεν είναι ακονισμένο όπως τ' άλλα όπλα.

—Έχετε όπλο, κ. Χόλμς! φώναξε τότε η Ζαίρα. Μας τ'ο είχε δώσει τ'ο βέλος αυτό ο Μαορί, την τελευταία φορά που μας επισκέφτηκε. Μας έφερε τακτικά τέτοια όπλα απ' την 'Αφρική. Μια μέρα μάλιστα μας έφερε και δυο ζωντανά φείδια, αλλά ο Φιρμόν τ'α σκότωσε άμεσα.

—Κολά, Ζαίρα. Μπορείς να μάς πής τώρα, πώς βρήκες τ'ο Φιρμόν, όταν μπήκες στην κάμαρα, την ημέρα του θανάτου του;

Η δυστυχισμένη κοπέλλα, στην έρώτησή αυτή τ'ο Σέρλοκ Χόλμς, έκανε ένα κίνημα τρόμου, λές κι' ήθελε να απομακρύνει από μπροστά της κάποιο άπαισιο και φοβερό όραμα. Και με μία φωνή που φανέρωσε τ'η μεγάλη της ταραχή, είπε:

—Τά χαρακτηριστικά τ'ο νεκρού ήταν φρικτά αλλοιωμένα. Τ'ο πηγούνι του ήταν καρφομένο άπάνω στο στήθος του και τ'α μάτια του είχαν πεταχτεί έξω από τις κόγχες τους και γυαλιζάνε άπαισια. Τά χέρια του πόλι ήταν σφιγμένα, με τ'οση δύναμη, που τ'α νύχια του είχαν μπηχτεί μέσα στη σάρκα. Είπε θαύμα πως δεν τρελλάθηκα καθώς τόν είδα έτσι!..

—Εδώ ήταν τ'ο γραφείο του; ξαναρώτησε ο Σέρλοκ Χόλμς, δειχνοντας μία άδειαν ήθει κοντά στον τοίχο.

—Μάλιστα, κ. Χόλμς, εδώ ήταν. Οί συγγενείς του όμως τ'ο πήραν κι' αυτό. Σκαλίανε όλα τα συρτάρια του και διαρκώς με ρωτούσαν ποδ ήταν η διαθήκη τ'ο Φιρμόν.

—Θυμάσαι σε ποιά κατάσταση βρήκες τ'ο γραφείο τ'ο Φιρμόν, όταν μπήκες εδώ μέσα και τόν είδες νεκρόν;

—Όχι, κ. Χόλμς... άπάντησε τρέμοντας η μικρή κρεολή. Τρόμαξα κι' έφυγα άμεσα, χωρίς να ιδω τίποτε. Οί συγγενείς τ'ο Φιρμόν όμως βρήκανε τ'α συρτάρια άνω-κάτω και με καθορήσανε ότι τ'α έμαξα. Μου μίλούσαν διαρκώς για τ'η διαθήκη τ'ο μακαρίτη. Καθώς άκουσα μάλιστα να λένε, έγω δεν έγω κανένα κληρονομικό δικαίωμα, γιατί η μητέρα μου δεν ήταν νόμιμη σύζυγος τ'ο Φιρμόν.

Ο Σέρλοκ Χόλμς, κυττάζοντας έξω στον δρόμο, ψιθύρισε σαν να μονολογούσε:

—Φτωχή Ζαίρα! Κλέψανε οί άχρηστοί, τ'η διαθήκη και κατηγορούν εμένα!..

Και γυρίζοντας άσφαιρα προς τόν μαθητή του, τ'ο είπε:

—Χάρρυ, βλέπεις αυτό τ'ο σκυλί που τριγυρνάει στο δρόμο;

—Μάλιστα, διδάσκαλε.

—Λοιπόν, πήγαινε να τ'ο φέρης μέσα στο σπίτι.

Ο νεαρός άστυνομικός έφυγε άμεσα από τ'ο δωμάτιο και κατέθηκε τ'η σάκλα μουμουρίζοντας:

—Τί παράξενες ιδέες έχει κάποτε ο κ. Χόλμς!.. Δεν μπορώ να καταλάβω τι τ'ο κατέθηκε τώρα να μου πη να μπάσω μέσα στο σπίτι αυτό τ'ο βρωμόσκυλο!..

Σέ λίγη ώρα ώστόσο, ο Χάρρυ τ'α κατάφερε μία χαρά. Τ'ο πεικασμένο σκυλί τόν άκολουθήσε ξεπίσω, κουνώντας τ'η μα-

δημένη ουρά του. Μόλις όμως πέρασαν τ'ο κατώφλι τ'ης κάμαρας, ο Σέρλοκ Χόλμς, που έστεικε στο παράθυρο, φώναξε στο βοηθό του:

—Χάρρυ, φύγε μακριά απ' τ'ο σκυλί, μη σε χτυπήσω, κατά λάθος.

Ο Χάρρυ απομακρύνθηκε πράγματι, κι' άμεσα ένα βέλος σφύριξε στον άγέρα και τ'όρησε τ'ο δυστυχισμένο σκυλί στην ράχη.

Ένα ούρλιασμα πόνου άντήχησε τότε και τ'ο κακοροζικό ζωο προσπάθησε να φύγη, τρέχοντας. Δεν έκανε όμως ούτε ένα βήμα κι' έπεσε, τ'ην ίδια στιγμή, καταγής, σαν να τ'ο χτυπήσε κεραυνός! Έσπάρανε κατόπιν δυο-τρεις φορές, τ'ο στόμα του γέμισε άφρους κι' έμεινε, μέσα σε δυο δευτερόλεπτα, άκίνητο, νεκρό.

Ο Χάρρυ και η Ζαίρα τ'ο είχαν χαμένα. Ο Σέρλοκ Χόλμς κατέθηκε κάτω, έσκυψε πάνω απ' τ'ο σκυλί και, τραβώντας, με προσοχή, τ'ο βέλος απ' τ'η ράχη του, ψιθύρισε:

—Καλά τ'ο είχα ύποψιαστή! Ο θάνατος τ'ο Φιρμόν, δεν ήταν φυσικός.

Κι' άπεινόμενος κατόπιν στο Χάρρυ και στην Ζαίρα, που είχαν τρέξει κοντά του, τ'οις είπε:

—Αυτό τ'ο βέλος, παιδιά μου, είναι βουτηγμένο μέσα σ' ένα δηλητήριο, τ'ο όποιο η φύλες τ'ης 'Αφρικής ονομάζουν «γκομπιό!» Τ'ο δηλητήριο αυτό είναι πάντοτε θανατηφόρο, όπως και τ'ο 'ινδικό «κουρέρε». Ο Μαορί, λοιπόν, έστειλε μ' αυτό στον άλλο κόσμο, τόν παλιό του φίλο Φιρμόν.

Κατόπιν ο δαιμόνιος άστυνομικός, βλέποντας τ'η φτωχή Ζαίρα να σκουπιζει τ'α δάκρυά της, πρόσθεσε:

—Είπε κακός ο κόσμος, παιδιά μου! Ο άνθρωπος είναι χειρότερος

κι' απ' τ'ο πιο άγριο θηρίο.

Η υιαία τ'ο πλουτισμού τόν κάνει να μη σέβεται τίποτε, να μην έχει ούτε ίσρα, ούτε όσιο. Ο Μαορί ίσως να θυσιαζότανε κάποτε για τ'ο Φιρμόν. Για να γίνη όμως κύριος τ'ης περιουσίας του, δεν έδιστασε να τόν δολοφονήση.

—Άχ!.. "Άς βρισκαμε τα ίχνη τ'ων κακούργων!.. φώναξε τότε ο Χάρρυ δυνατά.

Ο Σέρλοκ Χόλμς άκούγοντάς τον, χαμογέλασε. Κι' άφοδ τ'όλιξε τ'ο βέλος μέσα σ' ένα χαρτί, είπε στο βοηθό του:

—Χάρρυ, πήγαινε τ'ο αυτό στον έπιθεωρητή τ'ης άστυνομίας Ουόλσον, πές τ'ο τί είδες και ζήτησε τ'ον ένα ένταλμα συλλήψεως κατά τ'ο Μαορί.

—Κι' η Ζαίρα; τόν ρώτησε ο Χάρρυ, κοκκινίζοντας και χαμηλώνοντας τ'α βλέμματά του.

—Θά τ'ην πάρω στο σπίτι μας και θα τ'ην έμπιστευθώ στην κυρά Μποννέ, άπάντησε ο Χόλμς. Κοντά στην κάμαρα να οικόνομο, θά είναι άσφαλισμένη από κάθε κίνδυνο, ενώ εδώ, ποδς ξέρει, πόσες παγίδες τ'ης έχουν σπινδένε. Τ'ης τ'ο έπρότεινα αυτό τ'η Ζαίρας, όταν βήκανε τ'ο δρόμο, και δέχτηκε.

Κι' άπεινόμενος στην άμορση κρεολή, τ'ης είπε:

—Έτσι δεν είναι, Ζαίρα;

—Η άθώα κοπέλλα χαμογέλασε.

—Βλέπεις λοιπόν, Χάρρυ, ξανάπε ο διάσημος άστυνομικός, ότι φροντίζω κι' εγώ για μερικά πράγματα!..

—Κύριε Χόλμς, είπε τότε η Ζαίρα, μια στιγμή και θά γυρίσω.

Κι' έτρεξε, μέσα στο σπίτι. Σε λίγα δευτερόλεπτα ξεναγύρισε κρετώντας ένα δέμα από διάφορα έγγραφα στα χέρια της.

—Δεν ξέρω τι γραφών αυτά τ'α χαρτιά, είπε η κρεολή στο Σέρλοκ Χόλμς. Μου είπε όμως ο γέρο-Φιρμόν να τ'α δώσω σε σ'ας, γιατί απ' αυτά εξαρτάται τ'ο μέλλον μου.

—Καλά, παιδί μου, θά τ'α ιδούρης άργότερα, τ'ης είπε ο Σέρλοκ Χόλμς. Τώρα, πρέπει ναβρης μαζί μου. Δεν πρέπει να ζ'ης πειά εδώ μέσα μόνη σου. Έλα!..

(Άκολουθεί)

